Posudek na bakalářskou práci Ivy Ulmannové
Putinova „válka proti terorismu" a ruská společnost

Autorka práce zpracovala svou bakalářskou práci na téma, které se stále více dostává do popředí teritoriálních, mediálních, ale také sociologických či politologických věd. Mediální obraz jakéhokoliv politického kroku, a tím spíše války nezřídka zastiňuje i skutečné události. Tím spíše v oblasti Kavkazu, kde jsou tyto mediální obrazy „běžnou" součástí propagandy všech konfliktních stran počínaje abcházsko-gruzínskou válkou v první polovině 90. let a konče prozatím poslední „pětidenní válkou" v Jižní Osetii v roce 2008. Pokud srovnáme mediální kampaně z obou stran v době mezi těmito dvěma daty, potom je zejména na ruské straně vidět značný „pokrok" při zpracování mediálního obrazu válečného konfliktu v proruském duchu. Autorka to dokumentuje rozdíly mezi informováním v první a druhé čečenské válce (zejm. s. 16-17).
Při ukázkách toho, jakým způsobem je vytvářen zmíněný mediální obraz zvolila autorka ne zcela tradiční (na úrovni bakalářské práce), zato však velmi účinnou metodu práce. Vycházela totiž z konkrétních případů (cases), na nichž bylo možné velmi dobře demonstrovat obecnější postoj. Autorka se tak vyhnula zobecňujícím závěrům, které často v případě Ruska přecházejí do klišé a soustředila se na konkrétní a tvrdá fakta.

Otázka do diskuse se týká obecného pojetí zpravodajství z válečných konfliktů. Je vůbec možné, aby některá z válčících stran podávala objektivní pohled na válku (tj. nezveličovala pozitivní a nezatajovala negativní informace) s ohledem na subjektivitu vedení války? Každá strana konfliktu si totiž pro vlastní účely přetváří skutečnost (kromě ruských oficiálních médií tak postupovaly i některá gruzínská média v roce 2008, abchazská, respektive gruzínská, arménská, karabašská, resp. ázerbájdžánská apod.

Záporem práce jsou především jazykové nedostatky, které vyplývají z málo pečlivé korektury (autorka zjevně neprovedla ani počítačovou kontrolu pravopisu). Jazyková stránka věci je horší zejména ke konci práce, kde se projevuje, že některé části byly psány značně narychlo. Některá jména jsou uvedena nepřesně (generálním ředitelem Gazpromu byl Rem Vjachirev, nikoliv Rem Vcharjevem, s. 24) a na některých místech zaujmou čtenáře značné rusismy (např. bojevik, s. 26), přestože autorka pracovala jinak převážně s anglojazyčnou literaturou.

Nehledě na drobné jazykové nedostatky, lze konstatovat, že autorka splnila vytyčené cíle a podala konzistentní práci, kterou je možno připustit k obhajobě. S ohledem na množství jazykových chyb navrhuji hodnocení „velmi dobře".

PhDr. Slavomír Horák, Ph.D.

V Praze, dne 29.5.2009